

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ТРЕТА
4 и 5
декември 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраша на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова смѣтка № 624.

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Старата година,
новата пристига
въ шарена талига,
ледени висулки
свѣтятъ като булки.
Млади сурвакари
бързатъ на превара,
тупатъ и наричатъ:

Кой какво обича,
Боже да го дарува!
Нѣлна кѣща съ хора,
стска въвъ обора,
въвъ хамбари жито,
волно и честито,
всички да живѣятъ,
пѣснички да пѣятъ.

Григоръ Угаровъ

НОВА ГОДИНА

Нова година пристига
съ кичури снѣжни и мразъ.
Господъ въ небето издига
свѣтли звездици надъ насъ.
И благославя земята,
сурвака всички деца:
Плодни да бждатъ нивята,
хората — съ топли сърца.
Сурва година честита,
здраве отъ Бога сполай —
всѣкиму сирена пита,
всѣкиму радостъ безкрай!
Стефанъ Станчевъ

КОЛЕДЕНЪ ГОСТЪ

Ето башината кѣща —
мечка върху прѣсна снѣгъ,
дигнала глава могѣща,
диша кротко въ тоя мракъ.
И прозорчето свѣтулка.
Стигнала е блага вѣстъ,
че следъ малко ще почукамъ,
да ми каже мама: влѣзъ!
А на прага щомъ ме зърне,
цѣлъ обгърнатъ въ снѣгъ и
пламъ,
какъ ли тя ще ме прегърне,
какъ ли азъ — една ли знамъ.
Само гласно благославямъ,
накъ предъ мене се възправя
башинъ домъ и роденъ кѣтъ.
Приеми ме, родна кѣща,
азъ съмъ коледниятъ гостъ,
отъ чужбина се завръщамъ
тихъ, смиренъ, добръ и
простъ.

Христо Огняновъ

КОЛЕДА

Биятъ празнично камбани
и разнасятъ блага вѣстъ —
тамъ въвъ сламени кошари
Богъ Исусъ роди се днесъ.

Както слънцето засмѣно
трепка въ сини небеса,
тѣй да блесне озарена
обичъ въ нашитѣ сърца.

Биятъ весело камбани,
звѣнтъ тържествено се лѣй —
нека тоя празникъ свѣтълъ
въвъ душитъ ни да грѣй.

Всѣки злото да забрави
да е веселъ и засмѣнъ,
съ топла радостъ да посрещне
и празнува тоя день.

И надъ всѣки домъ и хижа
надъ широката земя
пакъ да грѣйне лѣчезарна
Витлеемската звезда.

Николай Розалиевъ

ПѢСНИ НА ТРУДА

ДЕКЕМВРИЙ

День и нощъ снѣгътъ се стели,
виятъ декемврийски хали;
а подъ снѣжнитѣ постели
семената сж заспали.

А тогава семената
ще издигатъ гласъ на горе
и за жетва най-богата
на селяка ще говорятъ. . .

Тѣ снѣватъ пролѣтъ цвѣтна,
слънце грѣйнало въ небето; —
о, дошли сж неусѣтно
днитѣ топли надъ полето!

Семената снѣгъ снѣватъ
подъ снѣга сега заспали. . .
Нека вѣтърътъ лудува!
Нека виятъ зимни хали!

Свѣтлозаръ Димитровъ

Николай Райновъ

Село Кушкундалево

Приказка

Единъ момъкъ се изгубилъ веднажъ въ планината. Дълго се луталъ, па накрай стигналъ до една камена кула — черна като гарванъ. Тамъ живѣлъ старецъ, който биелъ орли и ги дерѣлъ. Момъкътъ се главилъ при него да му шѣта и помага. Веднажъ като влѣзълъ въ една стая на кулата, видѣлъ изворъ — цѣло езеро — съ вода, бистра като сълза. Мама се кѣпѣла въ извора — толкова хубава, че той се вкаменилъ, като я видѣлъ. Тя била самодива.
Примолилъ се момъкътъ на стареца — да му я даде за жена. „Вземи я“, — рекълъ старецътъ, — „но я пази: тя е страхлива като сърна, ще избѣга. А избѣга ли, чакъ въ Кушкундалево ще трѣбва да я търсишъ.“
Момъкътъ отвелъ самодивата въ село и се оженилъ за нея. Но тя избѣгала още на другия день. Тръгналъ той да я търси — угриженъ, навѣ-

сень като облачно небе. Кжде да върви? Забравилъ билъ името на селото. Въ ума му се въртѣло нѣщо като „Кушкун. . .“, ала по-натамъ си не спомнялъ. Отишелъ при стареца. „Жена ми избѣга“, — рекълъ. — „Какъ се казваше самодивското село?“ — „Кушкундалево, синко“. — „А кжде е то?“ — „Не знамъ, синко: на край свѣта ще да е. Тръгни по тоя пѣтъ и питай!“
Тръгналъ момъкътъ дваждъ по-угриженъ. Върви и пита — всѣки му се смѣе: никой не знае село съ такова чудно име. Възлѣзълъ на връхъ планината. Видѣлъ тамъ единъ старецъ, прегърбенъ като кука, че сѣче буки. „Далеко ли е, дѣдо, Кушкундалево?“ — „Не знамъ, синко: да запитамъ звѣроветъ. Каквото не знаемъ ние, тѣ го знаятъ“. А той билъ царъ на звѣроветъ. Надулъ една свирка, насѣбрали се мечки, вълци, лисици — всѣкак-

ви. Наредили се, опулили очи въ стареца — да чуятъ защо ги е свикалъ. Запиталъ ги той, кжде е Кушкундалево, а тѣ въ единъ гласъ изревали, че не знаятъ такова село. „Видишъ ли, момко: нѣмало такова село!“ — рекълъ царятъ на звѣроветъ. „Има, има“, — настоявалъ момъкътъ. — „Настава тръгни ей по тоя пѣтъ. Ще вървишъ десетина деня и ще стигнешъ до високо върхъ, остъръ като шило. Тамъ живѣе братъ ми, царятъ на птицитѣ. Той е по-старъ отъ мене, може да знае.“
Стигналъ момъкътъ до шилестия върхъ. Видѣлъ птичия царъ-старецъ съ бѣла брада, дълга до земята; той билъ сухъ като сламка, а носътъ му — остъръ като вѣждица. Разказалъ му тѣгата си. Старецътъ разпратилъ вѣстъ на птицитѣ — да се събератъ. Кжде що имало птица, все дошла. Накацали — коя дето свари. Планината се покрила съ птици — като гъби, една до друга. „Слушайте!“ — викналъ имъ старецътъ. — „Има ли нѣкжде село да се казва „Кушкундалево?“ — „Не сме чули,

царю честити!“ — изгракали тѣ. — „Е, момче, трѣбва наистина да нѣма такова село. Ето че и птицитѣ го не знаятъ“. Но тъкмо изрекълъ тия думи, задала се една куца сврака. — „Защо се забави толкова, сврако?“ — запиталъ я царятъ, като я погалилъ. А тя рекла: „Чакъ открай свѣта ида, царю честити, — отъ Кушкундалево. Когато ми дойде вѣстъ отъ тебе, самодивитѣ ме бѣха впрегнали да имъ вършея смилъ. Една ме перна по ногата, че окуцѣхъ. Затова закъснѣхъ.“
Старецътъ заповѣдалъ на единъ голѣмъ орелъ да отнесе момъка въ далечното село. Яхналъ момъкътъ орела. Свраката напредъ, орелътъ следъ нея летѣли, летѣли, стигнали до едно високо бърдо. „Ето Кушкундалево“, — казала свраката. Момъкътъ слѣзълъ и отишелъ въ самодивското село. Върѣдъ селото стърчелъ алмазень дворецъ, високо като планина. Натамъ се заплѣтилъ момъкътъ. Когато се приближилъ до вратитѣ, отвѣтре се обадилъ гласъ — сладкъ като славейова пѣ-

сень: „Иде си моятъ момъкъ: елате го вижете!“
Тоя гласъ билъ на жена му. Излѣзли сестритѣ и родители тѣ й да го посрещнатъ. Приели го добре, нагостили го като на сватба, напоили го съ самодивско вино — сладко като медъ, отъ което човѣкъ се подмладява и го не лови никаква болестъ. Поживѣлъ момъкътъ тамъ, парекълъ единъ день на жена си: „Хайде да те отведе въ село, булка: нашитѣ сж се затѣжили за насъ.“ — „Не може“, — казалъ тѣстътъ. — „Нека дойдатъ вашитѣ тѣка: отъ наше село похубаво нѣма. Тукъ никой не бодедува и не умира. Ние не знаемъ, що е жалба и скръбъ.“
На другия день самодивскитѣ царъ пратилъ колесница съ крилати коне — да доведе родителитѣ на момъка. Колесницата слѣзла въ двора имъ. Тѣ разбрали, че ги вика синъ имъ, качили се и отишли въ Кушкундалево. Тамъ пийнали отъ самодивското вино и се подмладили. А дали сж и досега живи, не знамъ, защото не съмъ ходилъ въ Кушкундалево: много е далече.